

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Indien u de wereld haat, zoo weet, dat zij mij eer dan u gehaat heeft.
Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben;
doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb
uitverkoren, daarom haat u de wereld. Johannes 15 : 18-19.

Een Uitdaging:

**Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en
betere resultaten aantonen in alle wegen
van het goede, dan Mormonisme
alreeds heeft bereikt?**

Rede, gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
12 Maart 1922 door Ouderling Nephi L. Morris.

(Vervolg.)

Op zekeren morgen zat ik aan het eind van de galerij met wijlen Elbert Hubbard.

Hij zeide: „Broeder Morris, uw volk wint het van Denver, is 't niet?” Ik zeide: „Nee, Denver heeft ongeveer tweemaal zoo-veel inwoners als wij”. „O neen”, zeide hij, „zij leenden ze, maar gij hebt ze uit de aarde gegraven”.

Dàt is de schepping van overvloed, waar de mensch zich de samenwerking verzekert van de krachten der natuur, om iets tevoorschijn te brengen, dat tevoren niet bestond.

Hoevele millioenen schoven gouden graan, hoeveel millioenen ton wortelen, hoeveel balen wol, hoeveel millioen ton hooi zijn geproduceerd geworden, waar tevoren niets anders groeide dan woestijnkruid en gras? Dàt is de schepping van overvloed.

Bankiers en makelaars mogen verzamelen, maar het is de man met de schoffel, de man in het woud, de man op de boerderij, de man in de mijn, die werkt met het ruwe materiaal, dat de natuur verschaft die de weelde schept. Anderen mogen haar ophoopen

in onbehoorlijke hoeveelheden, maar hij is de man die haar schept. Hij graaft haar uit de aarde. Dát is het, wat deze „Mormonen” gedaan hebben en daarin is de rechtvaardiging, zoo niet de verheerlijking van Brigham Young, dat hij het volk ontraadde om te mijnen, zoodat zij het land zouden bebouwen.

Wat nog te spreken over een „machtige prikkel” voor de energie! Ik herinner mij dat in 1852, toen John Taylor, vroegere president der Kerk, een zending in Frankrijk vervulde, hij machines kocht of liever dat onder zijn leiding machines in Frankrijk gekocht werden voor de bereiding van suiker en mijn eigen vader was belast met het transport van deze machines van Council Bluffs naar Salt Lake City met ossenwagens, in 1853.

Dat was een krachtige aansporing voor de energie — die menschen in die dagen inspireerde om machines te transporteeren van Frankrijk naar Utah.

Zij hielden vol van '52 tot '92 en toen hadden zij succes. Nooit verzwakte hun energie en omdat de energie op de juiste wijze geleid werd, moest productie het gevolg ervan zijn.

Nu, gij ziet hier in dit wondervolle land alle benodigdheden des levens en het volk kan hier geheel onafhankelijk leven van de buitenwereld. Zij mogen eenige van hun idealen verloochenen door vele dingen in te voeren, maar het beginsel van zelfonderhoud en huisindustrie is gepredikt, tot het volk hier geriefelijk kon leven, zelfs al waren zij afgezonderd van de rest der wereld.

Ik heb hier een zeer interessant boekje, dat verleden jaar verscheen, van de Macmilan pers, geschreven door een man genaamd William E. Smythe, onder den titel „City Homes on Country Lanes”.

Ik roep uw toegevendheid in voor het lezen van één of twee bladzijden, die geheel bij dit onderwerp passen.

Sprekend over de a f t e r m a t c h van den oorlog, zegt mr. Smythe:

„Bij het zoeken naar een sleutel, die de deur zou ontsluiten van het land, dat zich bezighoudt met de belangen van ieder element van ons volk, waren veler oogen naar Utah gericht, dat sedert 24 Juli 1847 zich verheugen kan in ongewoon succesvolle kolonisatie-ervaringen, sedert Brigham Young en zijn kleine schaar opgejaagde vluchtelingen verschenen aan den rand van Emigration Canyon en de eerste stappen deden om een grooten staat op te richten, welks hoeksteen was een kleine boerderij. Van alle einden der aarde zijn hier gedurende driekwart eeuw arme menschen gekomen om werk te vinden, voor zichzelf te werken en huizen te bouwen, die zij zelf bekostigden en onderhielden; om grondeigenaars te worden, te deelen in het eigendomsrecht der winkels, fabrieken en banken. Nergens anders is het eigendom zoo goed verdeeld onder

het volk en het algemeen welvaren op zoo'n goede fundeering gebouwd.

„Het resultaat kan nu juist niet op crediet van het kapitaal gezet worden. Er was geen kapitaal in die eerste dagen, toen het fundament van deze gemeenschap gelegd werd diep in de dorre aarde. Ook de arbeid kan geen speciale aanspraak maken op het succes, omdat de mensch overal en altijd gearbeid heeft en er geen vooruitzicht is, dat hij dat niet altijd zal doen.

„Gij zult in het zweet uws aanschijns uw brood verdienen”, is het Goddelijk gebod.

Utah is een gedenkteeken voor leiderstalent, van zulk een kwaliteit, dat het scheppend en inspireerend werkte. Dit Leiderstalent wordt gewoonlijk aan de Mormoonsche Kerk toegeschreven en terecht. Er wordt dikwijls gezegd: „Ja, de Kerk kon het doen, maar niemand anders”. Het is een oppervlakkige opmerking, gebaseerd op de meest oppervlakkige kennis van Mormoonsche instellingen.

Leiding is leiding, en hoe groot de Mormoonsche Kerk ook moge zijn, zij is zeer klein in vergelijking van het Gouvernement der Ver. Staten.

Vele jaren geleden besprak ik dit onderwerp in een vergadering van Bostonsche predikanten. Eén van hen stond op en vroeg met een neusgeluid: „Kunt gij mij zeggen hoe het komt dat na een halve eeuw krachtige vervolging van de zijde van het Gouvernement, deze Mormonen sneller toenemen in aantal en welvaart dan ooit tevoren?” Ik antwoordde: „Dat is een zeer gemakkelijke vraag. Uw kerk, veronderstel ik, biedt den hoopvollen bekeerling een stralenkrans in de toekomstige wereld. Welnu, de Mormonen bieden hem drie stevige maaltijden per dag in deze wereld met een stralenkrans in de toekomstige wereld bovendien.

Het is een aanbod, dat zeer vele menschen getrokken heeft, in 't bijzonder het half-hongerige en aan bezit arme volk van Europa.

De zaak is, of gij het aangenaam vindt of niet, dat Brigham Young de stichter was van een binnenlandsch rijk — een leider van industrie, een organisator van welvaart. Zijn beleid bleek zulk een voldoening te geven aan allen, die er belang bij hadden, zelfs bij den penningmeester der Kerk, dat het door al zijn opvolgers gehandhaafd is tot op dit uur.

Zijn zinnebeeld was een arend met open snavel en uitgestrekte vleugels, staande op een bijenkorf. „Geschikt symbool”, zeide Joseph Cook, „hebzucht azend op industrie”. Weer een oppervlakkige bewering.

Joseph Cook is bijna vergeten; Brigham Young wordt in den loop der jaren meer en meer bekend.

„Vele jaren heb ik gezegd, dat, wat dit land noodig heeft, is een Mormoonsche Kerk — zonder „Mormonen”. Ik bedoel een staats-

beleid van het bondsgouvernement, dat de behoeften zal bevredigen van alle menschen in de toekomst, zooals de Morrisonsche Kerk dit gedaan heeft voor haar eigen volk gedurende de 74 jaren, die voorbij zijn. Zij heeft haar volk niet geldelijk gesteund, behalve soms tijdelijk en in geringe mate. Wat zij deed was een systeem samenstellen, dat den eenvoudigsten kolonist in staat zou stellen vooruit te gaan in het licht der hoogste beschikbare intelligentie.

Deze instelling bestond in vroeger dagen in het scherpzinnig verstand van den stichter en de zeer bekwame mannen, door wie hij was omringd; velen, gelijk hijzelf, geboren uit het beste bloed van Nieuw-Engeland. In later jaren nam deze intelligentie een wetenschappelijken vorm aan door talrijke scholen en universiteiten.

„Intelligente leiding werd gevoegd bij een menschelijk en staatkundig systeem van ontwikkeling. Geen kolonist werd aan zichzelf overgelaten, noch werd hem toegestaan zijn geluk te te beproeven op een andere dan de beste plaats die gevonden kon worden. Niemand was het veroorloofd hem uit te buiten in den prijs van het land (meestal waren zij in de gelegenheid vrij land te krijgen), noch in den prijs van het water voor besproeiing.

Inderdaad, Utah is één van de weinige staten, waar nooit iemand er aan gedacht heeft koopmanschap te maken van de smeltende sneeuw en den vallenden regen.

Besproeiing was een zuiver coöperatieve onderneming vanaf den beginne, evenals de dijken van Holland. Het was de eerste en meest essentiële voorzorg voor het algemeen welzijn. Men deelde de winsten en verliezen gelijk. Uit deze inwijdende coöperatie groeide een geheel systeem van coöperatieve industrie.

Dit is een waardeering, uitgesproken door een zeer hooge autoriteit, die een studie van deze problemen gemaakt heeft en die niet aarzelt crediet te geven waar het behoort.

Hier is een andere raad voor onze critici:

In een artikel, geschreven voor de National Geographic Magazine Juni 1920, getiteld: „A Mind's Eye Map of America”, had Franklin K. Lane, vroegere secretaris van het binnenland, het volgende te zeggen onder het opschrift: „Wat de Mormonen voor Utah gedaan hebben”; „Spreek nooit minachtend over de Morrisonsche Kerk. Zij heeft zulk een ordelievend, oppassend, hard werkende en vriendelijke groep menschen in Utah, als gij over de geheele wereld niet kunt vinden. Brigham Young moge geen Profeet van den Almachtigen God geweest zijn, maar hij wrochte een wonder, toen hij over de Missouri-rivier door die woestijn trok, leidende zijn schare van een paar honderd volgelingen met hun ossenwagens naar die onbekende woestijen en het land om Salt Lake City in een tuin herschiep.

(Wordt vervolgd).

**Een Godsdienst waar kracht van uitgaat,
moet in overeenstemming zijn met het plan van Zaligheid
bepleit door den Meester.**

Redevoering gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
op 15 Januari 1922, door Ouderling Guy C. Wilson

Ik gevoel ten zeerste, mijne broederen en zusteren, de verantwoordelijkheid die ik op mij neem, wanneer ik de vrijheid neem den tijd en de aandacht van deze vergadering in beslag te nemen. Ik weet dat diegenen, die hier vergaderen, gerechtvaardigd worden door aan te nemen, dat zij, die hun tijd in beslag nemen, de waarheid zullen spreken, zooals zij door de Heiligen der Laatste Dagen verstaan wordt. Ik weet ook dat wij gerechtvaardigd zijn door aan te nemen, dat diegenen die deze positie bekleeden, het volk van deze groote kerk in oprechtheid vertegenwoordigen. Wij zijn tezamen gekomen om onze geestelijke kracht te doen vernieuwen, om te genieten van den Geest des Heeren, en in zooverre wij onzen tijd en aandacht wijden, ons verstand en hart concentreren op dit groote verlangen, zullen we reden hebben om te gelooven, dat de Heer zal komen tot onze redding, en dat wij niet tevergeefs tot Hem gekomen zijn.

Ik was zeer onder den indruk van dat schoone lied, waarnaar wij zoeven geluisterd hebben, en speciaal van de woorden, die zoo juist mijn gevoelens en gedachten van dit oogenblik vertolkten. Wij leven in een tijd van godsdienstige verdraagzaamheid. Wij gelooven, in het algemeen gesproken, dat iedereen het recht heeft een eigen meening te bezitten, dat het goed is dat ieder de meeningen van zijn medemenschen zoude respecteeren, en dat allen verdraagzaam zouden zijn tegenover diegenen, die met ons omtrent het een of ander van meening zou verschillen. Het is een feit, gelijk wij allen weten, dat men voelt dat de Heiligen der Laatste Dagen, in godsdienstigen zin, geheel apart staan van de rest der wereld, dat er in het Évangēlie van Jezus Christus, zooals verstaan door de Heiligen der Laatste Dagen, iets is, dat onderscheiden en verschillend is van de ideeën van anderen, verklarend volgelingen van den Meester te zijn. Het is evenwel beemoedigend en hoopvol, dat wij aan een tijdperk gekomen zijn, waarin het verschil van meening ons niet leidt tot vervolging, gelijk het in het verleden gedaan heeft, maar dat wij tezamen kunnen komen om over de punten van verschil te beraadslagen, zonder eenig gevoel van tegenstand, en misschien door die verdraagzaamheid tot een gemeenschappelijk gezichtspunt komen dat wederkeerig van nut zou kunnen zijn. Ik wil uw aandacht vestigen op de

woorden van het lied, waarnaar wij zooeven geluisterd hebben :

Valsche indrukken gâren wij, onbegrepen
 En blijven ons, door jaren heen, nabij ;
 Tot deugden, overtredingen ons schijnen
 Zoo vallen, staan, leven en sterven wij.
 Onbegrepen!

Onbegrepen!
 Hoevelen lijden, door gebrek aan sympathie,
 O, hoeveel ed'le harten breken, die
 Eenzaam en vreugd'loos door het leven gaan
 En heengaan ; onbegrepen !

O God, dat Gij hen d' oogen moge op'nen
 Oordeel niet hard, wanneer zij 't licht niet zien.
 O God, dat zij elkander nader mogen komen,
 Zij zouden nader zijn tot U, en bovendien,
 Begrepen worden!

Het is noodig voor ons om bij elkander te komen in eerlijkheid en reinheid, en vrijmoedig te staan waar wij voelen zeker te kunnen zijn en onze meeningen aan de wereld te geven, zonder haar te beledigen, opdat anderen van onze gezichtspunten, denkbeelden en godsdienstige overtuigingen die kracht mogen verkrijgen, die ons doet gevoelen ons te steunen in ons punt van beschouwing.

Ik wensch u te vragen, mijn broeders, zusters en vrienden: Is het mogelijk dat er eenige hoofdbeginselen in het Evangelie van Jezus Christus zijn, die niet duidelijk gemaakt zijn in de Schriften? Indien alle punten, die noodzakelijk geacht worden in het Evangelie van Zaligheid, duidelijk verstaan werden door alle menschen die Zijn naam belijden, zouden zij zeker beter af zijn; en toch, zooals ik kort geleden zeide, leven wij op het oogenblik in een tijd, waarin er geheel verschillende lijnen getrokken schijnen, tusschen hen die gelooven in den Heer Jezus Christus en verklaren volgers van Hem te zijn.

Ministeriële bezwaren.

Het ministerie van onze stad was vriendelijk genoeg, een scheiding te maken tusschen zichzelf en de Heiligen der Laatste Dagen. Niettegenstaande men niet aannam, dat de Heiligen der Laatste Dagen vroegen om hun godsdienst aan te nemen en hechtere verwantschap in de gemeente, voelden zij zich gerechtvaardigd, tien zeer goede redenen bijeen te brengen, waarom zij zich niet op godsdienstig gebied konden vereenigen met de Heiligen der Laatste Dagen. Zij waren edelmoedig genoeg in hun gevoelens om zich volkomen tevreden te betuigen over de Heiligen der

Laatste Dagen als vrienden en bondgenooten, maar slechts op godsdienstig gebied beschouwen zij ons als geheel buiten hen staande. Wij verwelkomen zooiets gaarne, omdat het zeer juist den toestand weergeeft en het probleem oplost dat voor ons ligt.

Een van de bezwaren, die zij tegen de Heiligen der Laatste Dagen hadden is, dat zij zeggen dat wij beweren: „Er is maar één kerk, die door den Heer erkend wordt en die kerk zijn wij”.

Voor hen schijnt het mogelijk, dat alle kerken, die het Christendom vertegenwoordigen, goed kunnen zijn, alle geleid om dezelfde heerlijkheid te verkrijgen, alle misschien iets bezittend, dat goed is en alle misschien iets bevattende van het Evangelie van Christus.

Nu, wanneer zij zeggen dat de Heiligen der Laatste Dagen aannemen, dat zij de eenige kerk zijn, dan zit de moeilijkheid in het feit, dat zij niet begrijpen wat dat voor ons beteekent. Omdat het waar is dat wij beweren dat er maar één kerk is, dat Onze Vader in den Hemel in deze bedeeling, het Evangelie van Jezus Christus weder hersteld, het Evangelie geopenbaard en zijn kerk gevestigd heeft; dat er slechts één kerk kan zijn en één weg; dat er slechts één kerk door God onzen Vader als de Zijne erkend wordt; sluit het niet in, zooals onze vrienden van andere richtingen het zouden willen vertellen, dat alle andere menschen, die niet behooren tot onze kerk, verloren zouden zijn. Het sluit niet in, dat er geen goede menschen zijn onder de millioenen, die niet tot onze kerk behooren. Het sluit niet in, dat er geen menschen zijn buiten de grens van de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die beter, gewetensvoller, meer waar in hun leven zouden kunnen zijn aan de beginselen en standaards van recht en gerechtigheid, dan sommigen die tot de kerk behooren; maar wij gelooven dat er zekere grondslagen gelegd moeten worden door allen die gelooven in den Meester. Het waren niet de Heiligen der Laatste Dagen, het was niet Joseph Smith, die zeide dat alle kerken en richtingen, die in het jaar 1920 bestonden, verkeerd waren. De jonge profeet, die uitging naar het boschje op dien Meimorgen van 1820, wist niet, toen hij daarheen ging, dat hij daar was om te hooren dat geen van de kerken die bestonden, door God zou aangenomen worden; en toen hij, in antwoord op zijn gebed, zag den Vader en den Zoon, staande in de lucht vóór hem, en hen vroeg welke van al die kerken de ware was, had hij er niet het flauwste idee van dat hem zou gezegd worden dat zij alle verkeerd waren.

We zijn zoover gekomen, dat het ons niet meer hindert, wanneer onze vrienden ons vertellen dat wij verkeerd zijn. Wij allen hebben, geloof ik, die ondervinding gehad, en wij beschouwen het als een daad van vriendschap, wanneer iemand naar ons toekomt en ons eerlijk vertelt dat hij gelooft dat wij verkeerd zijn. In het 10e hoofdstuk van het Evangelie van Johannes gaf onze Zalig-

maker een sleutel, die, indien wij hem kunnen volgen, een gids tot ons blijkt te zijn naar den goeden weg. Er scheen geen uitbeelding, geen levenservaring te zijn die beter zijn verwantschap aantoonde met de kinderen der menschen dan die van den Schaapherder en de schapen, en aldus vestigt hij de aandacht daarop in dit toe hoofdstuk:

„Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden, die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar;

maar die door de deur ingaat, is een herder der schapen.

Dezen doet de deurwachter open, en de schapen hooren Zijne stem, en Hij roept Zijne schapen bij name, en leidt ze uit.

En wanneer Hij Zijne schapen uitgedreven heeft, zoo gaat Hij voor hen henen, en de schapen volgen Hem, overmits zij Zijne stem kennen;

Maar eenen vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden, overmits zij de stem der vreemden niet kennen.

Deze gelijkenis zeide Jezus tot hen; maar zij verstonden niet wat het was dat hij tot hen sprak.

Jezus dan zeide wederom tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, Ik ben de deur der schapen.

Allen, zoovelen als er vóór Mij zijn gekomen, zijn dieven en moordenaars; maar de schapen hebben hen niet gehoord. Ik ben de deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.

De dief komt niet, dan opdat hij stele en slachte en verderve; Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben en overvloed hebben.

Ik ben de goede Herder. De goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen.

Maar de huurling en die geen herder is, wien de schapen niet eigen zijn, ziet den wolf komen en verlaat de schapen, en vliedt; en de wolf grijpt ze en verstroot de schapen; en de huurling vliedt, overmits hij een huurling is, en heeft geen zorg voor de schapen..... ..

Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren, en het zal worden één kudde en één herder.

Wij zien uit naar den tijd wanneer er uit de verwarring, die nu in het Christendom aanwezig is, een onderlinge verstandhouding zal te voorschijn treden, wanneer de weg, ons door den Meester aangewezen, zoo klaar en duidelijk zal zijn, dat geen sterveling, hoe dwaas hij ook moog' wezen, daarin zal kunnen dwalen; wanneer er geen verschil van meening zal zijn betreffende de beteekenis van de boodschap door den Meester op aarde gebracht.

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:

C. ZAPPEY.

In en door het land der contrasten.

In de Mormonen-stad.

De Amerikaansche Vereeniging ter bevordering der Wetenschap hield van 22—25 Juni haar vergadering in Salt Lake City, de stad der Mormonen. Zes en dertig uur te voren had ik San Francisco verlaten om op tijd op deze vergadering te kunnen zijn. Het eerste deel van de reis ging door droge vlakten van wilde haver, waartegen de gele en oranje slaapmutsjes — hier Californian poppies genoemd — prachtig afstaken; het tweede door Featherriver Canyon, een diepe kloof, waarin de Sacramento — de goudrivier — stroomt, welk dal zijn naam ontleent aan de ontzettende massa's veeren van de trekduif, die de Spanjaarden hier aantreffen — en nu — is die soort geheel uitgestorven! Het laatste deel bracht ons over een eindelooze, schel-witte zoutvlakte, met zeer bedriegelijke luchtspiegelingen, langs het 80 mijl lange Zoutmeer, met een zoutgehalte van 22 pCt. (zwaar genoeg om verdrinken onmogelijk te maken), naar de Mormonenstad met haar prachtige boulevards en moderne hotels, die voor die van Parijs niet behoeven onder te doen, een waar wonder als men bedenkt, dat ook hier 75 jaar geleden niets dan een zout-woestijn was.

De geschiedenis van het ontstaan dezer stad is zoo interessant, dat ze wel verteld mag worden.

De Mormonen ontleenen hun geloof aan een zoogenaamd directe goddelijke opdracht aan hun profeet Joseph Smith, om een nieuwe godsdienstige secte te stichten. Zoo werd de kerk van Jezus Christus der Heiligen uit den lateren tijd, zooals de Mormonen hun kerk noemen, den 6en April 1830 te Fayette in den staat New-York gesticht en zoo werden de weinige geloovigen in 1831 door een nieuwe openbaring naar Kirtland in den staat Ohio geleid, waar zij een tempel stichtten. Uit dezen staat werden zij door een besluit van Gouverneur Boggs, voornamelijk wegens hun veelwijverij verdreven; ook uit Missouri werden zij uitgewezen*) en zij ondernamen toen den trek naar Illinois, waar zij, na gedurende dien winter-trek honderden leden door honger

*) Een kleine aanhaling ten goede:

Gouverneur Boggs was Luitenant-Gouverneur van Missouri, niet van Ohio. De Heiligen der Laatste Dagen, beiden in Ohio en Missouri, werden niet verdreven wegens veelwijverij, hetwelk niet bekend noch in gebruik

en koude verloren te hebben, de stad Nauvoo stichtten, die spoedig 20.000 inwoners telde. Ook hier werden zij vervolgd en toen ten slotte Joseph Smith en zijn broeder Hyrum den 27sten Juni 1844 door een woedende menigte vermoord werden, trokken de Mormonen, door een nieuwe uitwijzing gedwongen, onder leiding van Brigham Young, hun nieuwen Profeet en President naar het wilde en nog vrijwel onbekende, westen van Amerika. Dit geschiedde midden in den winter van 1846 onder ongeloofelijke ontberingen. Den 24sten Juli 1847 kwamen zij in de vlakte van Salt Lake aan, toen geheel onbewoond en 1000 mijl van het naaste spoorwegstation verwijderd, en besloten zich daar te vestigen.

In Brigham Young's dagboek is de aankomst met de volgende eenvoudige woorden opgeteekend:

24 Juli 1847. Ik stond vanmorgen vroeg op, en kwam, na de Emigratie-rivier achttienmaal doorwaad te hebben, eindelijk uit de Canyon. Maakte om 2 uur met de hoofdmassa van het volk kamp. Reeds om 12 uur was een stuk van 5 acres omploegd en door de broeders met aardappelen beplant. Om 5 uur een regenbui, vergezeld van donder en wind.

Onmiddellijk begonnen de Mormonen het water der bergstroomen voor irrigatie te gebruiken — de eerste irrigatie in Amerika vruchtbaar land te herscheppen, geheel in overeenstemming met Brigham Young's schrijven aan den toenmaligen President der Vereenigde Staten: James K. Polk (9 Augustus 1846), waarin hij zegt:

„De oorzaak van onze verbanning behoeven wij niet op te kalen..... De omstandigheden hebben ons gedwongen op reis te gaan, een reis, die wij ons voorstellen te eindigen, ergens ten westen van het Rotsgebergte, in de vlakte van het groote Zout-

was, maar voor de redenen te kennen gegeven door het gepeupel zelve in een manifest van Juli 1833:

„Wij zijn voornemens ons van hen te ontdoen, vredelievend als wij kunnen, door macht als wij moeten.”

Het is meer dan twee jaren geleden dat deze dweepers of schelmen (want de een of de ander zijn zij zonder twijfel), het eerst onder ons kwamen, beweerende, hetwelk zij nog steeds doen, persoonlijke communicatie met God te houden en met den Allerhoogsten God van aangezicht tot aangezicht te spreken; verbinding met God te hebben en directe openbaringen van den hemel te ontvangen, de zieken door het opleggen der handen te genezen; en in 't kort al de wonderwerkende mirakelen door de geïnspireerde Apostelen en Profeten van ouds gedaan, te verrichten.”

Dit zijn de eenvoudige redenen, door hun vijanden zelf samengesteld, waarom de Heiligen der Laatste Dagen van huis en hof werden verdreven, vermoord werden en alle soorten van mishandeling moesten verduren. Het was omdat zij in en op een andere wijze in geestelijke dingen geloofden en leerden, alhoewel beide, het geloof en de leeringen van de Heiligen, in overeenstemming met de wetten des hemels waren. (Redactie)

meer of in het dal van de Beer-Rivier, zoo spoedig als de omstandigheden dat zullen toelaten. Wij gelooven dat dat een land zal zijn, waar alleen door hard werken een behoorlijk bestaan verkregen zal kunnen worden en dientengevolge door geen ander volk zal worden begeerd, ook omdat het door een, wel is waar vruchtbaar, maar onbevolkt land omringd wordt”.

Reeds de eerste oogst werd door de sprinkhanen bedreigd, maar de meeuwen kwamen van Salt Lake en verdelgden deze, welke gelukkige omstandigheid aan goddelijke tusschenkomst werd toegeschreven. Uit dankbaarheid werd voor de meeuwen een monument opgericht en werden deze ten eeuwigen dage beschermd. Zij zijn nu zeer mak geworden, bewonen tezamen met pelikanen een eiland in Salt Lake en volgen, zooals de kraaien bij ons, den ploeg.

Hoe men ook over hun godsdienst moge denken — van veelwijverij is thans tengevolge van het verbod geen sprake meer — niemand, die Salt Lake City gezien heeft, met haar ruime boulevards, elektrische trams, groote universiteit (reeds in 1852, slechts 5 jaar na aankomst gesticht), schitterende hotels, honderden auto's, vele scholen en nergens nog overtroffen Tabernakel, kan ontkennen dat die eerste *s e t t l e r s* buitengewone menschen zijn geweest. Het is zeer wel te begrijpen, dat de Mormonen in dit alles een teeken van goddelijke genade zien; deze metamorfose van een alkali-land in een moderne stad is werkelijk een wonder.

Ook in hun godsdienstige opvattingen en hun organisatie is veel opmerkelijks. Uit hun 13 geloofsartikelen haal ik slechts aan:

3. Wij gelooven, dat de mensch voor zijn eigen zonden en niet voor die van Adam zal worden gestraft.

En II. Wij eischen voor ons het recht op, den Almachtigen God volgens de voorschriften van ons geweten te dienen en erkennen datzelfde recht voor alle andersgeloovigen, laat hen eeren hoe, waar en wat zij willen.

Dat dit geen leege woorden zijn, blijkt uit het feit, dat in Salt Lake City „Joden en Heidenen, Mormonen en Katholieken, geloovigen en ongeloovigen volkomen vrij zijn.” In deze Mormonenstad zag ik Katholieke en Protestantsche, ook „Christian Science” kerken.

Hun organisatie is in onze oogen eigenaardig: een President en Profet, bijgestaan door 12 apostelen en een aantal bisschoppen en leiders van lageren rang leidt de kerk en de vele „zaken” van deze.

Aan het feestmaal, ter eere van de vergadering der American Association gegeven, zat ik aan de rechterzijde van President Grant — een uiterst vriendelijk en aangenaam man, wien de goedheid uit de oogen straalt — men kon hem zelf wel voor een apostel

houden; de auto, waarin men mij de stad en de omstreken liet zien, werd gechauffeerd door een bisschop, die heel aardig op de hoogte van de geologie van het landschap bleek te zijn, en met wiens vrouw en vele kinderen (waaronder een dochter-zending) wij later kennis maakten. Aan tafel werd de muziek door drie Mormoonsche dames gegeven, wier spel met recht den dank van prof. Evermann, o n z e n president, uitlokte.

Het meest bewonderenswaardige in deze kerk is zeker dat noch de president, noch de apostelen, noch de bisschoppen of zendingen of eenige andere leider een cent salaris ontvangen, maar in eigen onderhoud moeten voorzien; president Grant bijv. is directeur eener groote brandverzekering-maatschappij en een grapje van een onzer, dat deze keuze weer het wijze beleid der Mormonen toonde, werd door den bisschop in quaestie zeer geapprecieerd, wel een bewijs, dat ze verdraagzaam zijn.

Hun tabernakel, die 8000 zitplaatsen biedt, is zoo fraai van acoustiek, dat — ik heb het zelf gehoord — men daar een speld duidelijk kan hooren vallen.

In Salt Lake hebben wij niets dan vriendelijkheid ondervonden en niets dan liberale levensopvattingen ontmoet. Iedere leider, met inbegrip van den president, moet zich elk jaar aan een nieuwe verkiezing onderwerpen; tien percent van ieders inkomen moet aan de kerk worden gegeven, feitelijk is de heele organisatie een vrij vergevorderd communisme op rationeelen grondslag en — (wat zeggen o n z e geloovigen daarvan?) — nu er in Utah goede openbare scholen komen, sluiten de Mormonen geleidelijk hun secte-scholen, omdat zij meenen hun geld nu beter te kunnen besteden.

J. P. L.

Salt Lake City, 24 Juni 1922.

(Overgenomen uit „Het Nieuws van den Dag”
van Zondag 23 Juli 1922).

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

Vrijdag 25 Augustus des avonds 8 uur werd de Amsterdamsche conferentie, welke 25, 26 en 27 Augustus gehouden werd, geopend. Gezongen werd lied 108. Gebeden door ouderling Gerrit J. Kruitbosch van Rotterdam, waarna werd voortgezet door het zingen van lied 1.

De leider, conferentie-president John Vreeken, verwelkomde de aanwezigen. De volgende ouderlingen spraken dien avond de vergaderden toe en verklaarden op een duidelijke wijze hoe de afval had plaats gevonden en de herstelling was teweeggebracht: Joseph van Leeuwen van Den Haag, Heber G. Taylor van Rotterdam en Barton J. Needham van Haarlem.

Lied 106 werd nu gezongen, waarna ouderling Hendrik Landwaard van Dordrecht over de noodzakelijkheid van autoriteit in de Kerk van Christus sprak.

Tot slot zongen allen lied 67. Dankzegging door Martinus Groen van Den Haag.

Zaterdagmiddag waren 33 zendelingen en de president der zending, John P. Lillywhite, aanwezig in de zendelingen-vergadering, die om 2 uur een aanvang nam. In deze vergadering ontvingen alle aanwezigen onderrichtingen en wijzen raad van den president der zending.

Denzelfden avond 7 uur vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen. Gezongen werd lied 52. Ouderling Hendrik Bell van Rotterdam vroeg een zegen. Lied 163 werd nu gezongen. De verslagen, die in deze vergadering werden uitgebracht, brachten zeer duidelijk den grooten vooruitgang uit, welke in de Amsterdamse conferentie heerscht. Ouderlingen Vreeken, Bell en president Lillywhite spraken deze vergadering toe. Geëindigd werd door het zingen van lied 56 en ouderling Henry Neerings van Amsterdam sloot de vergadering door gebed.

De zaal was Zondagmorgen 10 uur geheel bezet. Lied 38 werd gezongen. Gebeden door ouderling Arend Camphuijzen van Leiden. Het koor zong op een zeer schoone wijze een loflied. Ouderlingen Bowa de Vries van Groningen, Samuel R. Carpenter, conferentie-president van Arnhem, Albertus Rond van Amsterdam, Heiko Boekweg, conferentie-president van Groningen en Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, spraken in deze vergadering de aanwezigen toe. Het plan van zaligheid, de afval, openbaring en het boek van Mormon werden door de sprekers duidelijk uiteengezet. In deze vergadering brachten leden van de familie Runia een schoon kwintet ten gehoor.

Het koor gaf nogmaals een loflied ten beste en ouderling John Veth van Utrecht eindigde door dankzegging.

Door het zingen van lied 6 werd de middagvergadering om half drie aangevangen. Het koor zong een lofzang. Door den leider werden vervolgens de autoriteiten der Kerk voorgesteld, die door alle aanwezigen op de gebruikelijke wijze eenparig werden ondersteund, waarna ouderlingen Pieter S. Mietus van Dordrecht, Morris B. Ashton van Amsterdam, Carl M. Richards van Luik, België, Wm. L. Phillips van Utrecht, Alvin S. Nelson van Luik, België, Hendrik Bell van Rotterdam en Leon C. Walton van Den Helder, het woord voerden en in krachtige woorden de schoonheid van het Evangelie naar voren brachten. De ouderlingen van België, welke in de Engelsche taal spraken, werden vertaald door ouderling Zappey.

De zusters Johanna Bakker, Marie Bakker en Neeltje Bruin zongen in deze vergadering een trio, hetwelk door de vergader-

den zeer gewaardeerd werd. Het koor zong lied 176. Dankzegging door ouderling Roelof Steenblik van Rotterdam.

De avondvergadering werd geopend om 7 uur door het zingen van lied 48. Gebeden door ouderling Hyrum Dallinga van Schiedam. Een Engelsche lofzang door het koor gezongen, werd met bewondering aangehoord door de aanwezigen. Ouderling Royden E. Weight, secretaris der zending, zuster Lillian Lillywhite, ouderling Gerrit J. Kruijtbosch, conferentie-president van Rotterdam, conferentie-president John Vreeken en zendings-president John P. Lillywhite, riepen de aanwezigen leden toe om voorwaarts te gaan en waarschuwden de vrienden en vreemdelingen, die tegenwoordig waren, om zich te bekeeren en Christus Jezus aan te doen. President Lillywhite, die een zeer duidelijk antwoord gaf op de vraag, die zoo dikwijls gesteld wordt, namelijk: Wat is het Évangelie? zeide dat het Évangelie een kracht Gods tot zaligheid moet zijn en om zulks te wezen het dezelfde ware blijde boodschap moet zijn als verkondigd door Jezus en Zijne Apostelen. Het Évangelie zal nooit en nimmer een kracht Gods tot zaligheid zijn voor diegenen, die weigeren hemelsche geboden te onderhouden,

Zusters Neeltje Bruin en Johanna Bakker zongen op zeer verdienstelijke wijze een duet.

Tot slot zong het koor een loflied en ouderling Ruben E. Cardwell van Den Haag, eindigde door dankzegging.

Dit verslag van deze buitengewoon voortreffelijke conferentie zoude niet volledig zijn zonder een woord van bewondering aan het Amsterdamsche zangkoor, hetwelk op een meest uitstekende wijze de liederen ten gehore bracht onder de bekwame leiding van conferentie-president John Vreeken.

Priesters begeeren te huwen.

Het wordt van Rome bericht, dat kardinalen, bisschoppen en priesters van de Katholieke Kerk een verzoekschrift aan den Paus gericht hebben om hen toe te staan te huwen.

Als het verzoek zal worden toegestaan, zal het één van de grootste radicale veranderingen in de eeuwenoude gewoonten van deze organisatie zijn, die ooit gemaakt is.

De leer van het coelibaat, (ongehuwde staat) zooals de kerk haar voorschrijft voor haar geestelijke leiders, is even oud als de kerk zelve. Het doel, hetwelk daarmee beoogd wordt, is: dat er een meer volmaakt leven bereikt wordt door het vermijden van de huwelijksverhouding.

Nu echter schijnt het, dat er een verschil van opinie bestaat over dit onderwerp. De verzoekers worden vermeld als te zeggen dat:

„Reinheid in het leven, hetwelk het hoogste streven van de kerk is, wordt alleen bereikt door de vrije werking van 's menschen natuur, en niet door het dwingen en misleiden van de wetten tegen de natuur.”

Er kan veel gezegd worden ten gunste van de pogingen van de verzoekers en weinig misschien, noch in Schrift noch door rede, om den stand, welke de kerk inneemt inzake het coelibaat, te ondersteunen. Maar dit daargelaten, het verzoekschrift plaatst zijn heiligheid (den Paus) in een moeilijke positie. Om af te wijken van een door de eeuwen vereerd grondbeginsel, zal zonder twijfel aanleiding geven voor veel discussie en eenig critiek in kerkenkringen, terwijl de bede van de verzoekers te weigeren hen in een toestand plaatst, die hen dwingt om zich te onderwerpen aan een leer, waarin zij niet gelooven, eenvoudig om in hun rangen als geestelijke raadgevers voort te gaan.

(Overgenomen uit „The Deseret News”.)

Wat de mensch kan en wat hij niet kan.

De mensch kan de banen der hemellichamen berekenen; hij kan zons- en maansverduisteringen voorspellen jaren van tevoren; hij kan tunnels boren door de hardste rotsen, en bruggen slaan over de breedste stroomen; hij kan spreken op honderd uur afstands door de telefoon, en schrijven op duizend uur afstands door de telegraaf; hij kan de landen doorreizen met een snelheid van 200 kilometers in het uur; hij kan zich opheffen in de lucht door middel van den ballon en nederdalen in de diepte der zee met onderzeesche booten; hij kan door electricische golven zonder draad telegrafeeren tot aan het andere einde der wereld.

Maar hij kan een spinneweb, dat hij verscheurde, niet weder herstellen; hij kan den appel, dien hij van den boom sloeg, niet weer op zijn plaats brengen; hij kan de bloem, dien hij op haar stengel deed knikken, niet weder oprichten; hij kan den vlinder-vleugel niet weder in orde brengen, waarop hij door onzachte aanraking de stofjes beschadigde; hij kan het ruwe woord, dat hij onbedacht uitsprak, niet ongezegd en de onvriendelijke daad die hij pleegde, niet ongedaan maken; hij kan zich van de kleinste zonde, die hij beging, niet weder reinigen, en zij zal hem blijven drukken tot in eeuwigheid, zoo hij niet in Christus zijn Borg en Schuldverzoener leert vinden, en van Hem vergeving van zonden ontvangt.

Aphorismen.

Het is niet moeilijk nederwaarts naar 't schimmenrijk te gaan,
Maar terug te keeren en het zonlicht gadeslaan
Dat is een arbeid weergaloos!

VIRGILIUS.

Menigeen ligt reeds lang in het graf en beheerscht nog de wereld
en intusschen slapen anderen, die tot heerschers zijn groepen.

W. MULLER.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Vrijdag 11 Augustus werd er een speciale vergadering te Nijkerk gehouden. Velen waren opgekomen om te luisteren naar de woorden van de volgende ouderlingen: Gerrit van Mondfrans, William L. Phillips, John Vreeken en Gerrit J. Kruitbosch.

Dinsdag 29 Augustus werd er een speciale vergadering gehouden te Meppel. Aan ongeveer 200 aanwezigen, waaronder twee Protestantsche leeraars, werden de beginselen van het Evangelie verkondigd door de volgende ouderlingen: Bowa de Vries, Willem Kwant en Heiko Boekweg.

Zondag 3 September werd er een openlucht-vergadering te Arnhem gehouden. Omstreeks 300 aanwezigen luisterden met belangstelling naar de volgende sprekers: ouderlingen Leendert van Beekum, Samuel R. Carpenter en John P. Lillywhite.

INHOUD.

Een uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 277		In en door het land der contrasten blz. 285
Een Godsdienst waar kracht van uitgaat, moet in overeenstemming zijn met het plan van Zaligheid bepleit door den Meester. . . . „ 281		Verslag van de Amsterdamsche Conferentie. . . . „ 288 Priesters begeeren te huwen. „ 290 Wat de mensch kan en wat hij niet kan „ 291 Aphorismen „ 292 Uit ons eigen Zendingsveld „ 292

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.